

Arrest

nr. 261 903 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de kolonie Brisas De Candelaria, gelegen in de gemeente San Salvador, in het gelijknamige departement. U werkte op de klantendienst van een callcenter. U woonde samen met uw partner, (...), die werkte bij de Banco Agricola.

Op 15 november 2019 werden u en uw partner nabij jullie woning onderschept door vier bendeleden genaamd El Rabano, El Posion, El Tunca, en El Rocco. Zij hielden jullie onder schot terwijl zij jullie van jullie gsm en portefeuille beroofden. Uw partner werd betast en was het voorwerp van seksueel getinte opmerkingen. Toen u vroeg om uw partner met rust te laten sloegen de bendeleden u in elkaar. Hierdoor bloedde u aan uw mond en neus, zagen uw ogen rood, en had u blauwe plekken op uw rug, benen, maag, gezicht, en hoofd.

De daaropvolgende maandag, 18 november 2019, zag uw partner dat er twee bendeleden recht tegenover jullie huis stonden en jullie in de gaten hielden. Eén van hen was El Rocco. U zag de bendeleden later op de dag staan toen u op uw beurt op weg was naar uw werk. Uw partner zag de bendeleden opnieuw vlakbij uw woning toen zij in de avond terugkwam van haar werk.

Op 22 november 2019 kwam het bendelid El Rocco naar jullie huis, en stelde hij jullie voor de volgende keuze: of jullie moesten de bende bijstaan in haar activiteiten, of jullie zouden elk 30 dollar per week betalen. Indien jullie ervoor zouden kiezen de renta te betalen maar hier niet in zouden slagen, zouden jullie worden vermoord. Jullie kozen ervoor om te betalen. Sindsdien kwam er iedere vrijdag een bendelid naar jullie huis om het geld op te halen. Jullie vonden dat de houding van de bendeleden steeds agressiever werd omdat ze zeiden dat jullie toch zouden sterven of jullie nu betaalden of niet. Ook bleven de bendeleden seksueel getinte opmerkingen maken over uw partner, en zeiden ze dat ze haar wel voor zich zouden krijgen.

Omwille van het bovenstaande besloten jullie op 10 januari 2020 te verhuizen naar het huis van uw vriend (...) in de kolonie Vista Bella 1, gelegen in de gemeente Apopa, eveneens in het departement San Salvador. De dag ervoor namen u en uw partner tevens ontslag omdat dat de bendeleden hadden gezegd dat ze wisten waar jullie werkten, en jullie niet wilden dat ze u via uw werk zouden vinden op uw nieuwe verblijfplaats.

Op 15 januari 2020 legden jullie een klacht neer bij de politie van Apopa. De politie zei dat ze jullie enkele dagen later nog zou contacteren, maar heeft dit niet gedaan.

In de middag van 5 februari 2020 kreeg u een kort telefoontje van een onbekend nummer, waarbij u werd verteld dat ze wisten waar u zat, en dat u moest zwijgen.

Jullie gingen op 11 februari 2020 een klacht neerleggen bij zowel het aartsbisdom als de Procureur voor de Mensenrechten in de stad San Salvador. Toen jullie bij die laatste instantie weer naar buiten gingen, werden jullie op straat tegengehouden door de bendeleden El Rabano en El Rocco die op een moto kwamen aangereden. El Rabano zei daarop dat jullie in de shit zaten, jullie jullie mond hadden voorbij gepraat, en ze jullie zouden vinden waar jullie ook naartoe zouden gaan. Hij zei ook dat jullie nu zouden sterven, ze jullie in stukken gingen snijden, en jullie dankbaar moesten zijn dat ze jullie niet op dat moment gingen vermoorden. Daarop besloten jullie om onmiddellijk te verhuizen naar de oom van uw partner, genaamd (...), in de residentie Vias Del Mar, gelegen in Santa Tecla, in het departement La Libertad. Jullie keerden niet meer terug naar het huis van (...) om jullie spullen op te halen. Uit vrees gevolgd te worden namen jullie meteen een taxi naar een winkelcentrum in Santa Tecla, waar Mario jullie kwam ophalen. Diezelfde dag besloten jullie om het land te verlaten.

Op 17 februari 2020 verliet u El Salvador en reisde u via Colombia en Duitsland naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming deed op 25 februari 2020. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u zal worden vermoord, en dat uw partner zal worden ontvoerd en vermoord.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een kopie van een NIT op uw naam, een diplomacertificaat, een geboorteakte, een reservatieformulier van een vlucht, een klacht bij de politie van Apopa, een klacht bij de Procureur voor de Mensenrechten, en een klacht bij het aartsbisdom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen die u vanaf 15 november 2019 hebt gekend met enkele bendeleden en die aan de basis lagen van uw vertrek uit El Salvador.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het erg opzienbarend is dat uw partner niets tegen u heeft gezegd wanneer zij in de ochtend van 18 november 2019 het huis verliet, en voor jullie woning El Rocco zag staan (CGVS, p. 14); één van de mannen die jullie slechts drie dagen eerder hadden beroofd, haar hadden aangerand en u in elkaar hadden geslagen (CGVS, p. 9, 10; CGVS partner, p. 11). Nochtans hadden deze mannen haar tijdens dat incident op 15 november 2019 gezegd dat ze heel lekker was en dat ze van hen zou zijn, waarna uw partner zich misbruikt en verkracht had gevoeld (CGVS partner, p. 11, 15). Dat uw partner drie dagen later, toen zij 's ochtends alleen haar woning verliet richting een nabijgelegen bushalte om te gaan werken, besloot om toch naar de bushalte te wandelen en niets tegen u te zeggen – terwijl u zich toen eveneens in jullie woning bevond - is op zijn minst opmerkelijk te noemen (CGVS partner, p. 11, 16). De uitleg van uw partner dat zij haar bus zou hebben mist als zij nog was teruggekeerd naar jullie huis (CGVS partner, p. 17), kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen.

Het is ook zeer opvallend dat toen u diezelfde om half twaalf het huis verliet en eveneens twee mannen aan de overkant van jullie woning zag staan, van wie u er één herkende als één van jullie belagers drie dagen voordien, u er evenmin de reflex op nahield om uw partner daarover te verwittigen (CGVS, p. 9, 10). Volgens uw partner hadden jullie toen nog geen telefoons en konden jullie elkaar niet bereiken (CGVS partner, p. 16), maar uit jullie verklaringen blijkt evenmin dat jullie elkaar op het werk hebben proberen te bereiken. Aangezien uw partner bij een bank werkte (CGVS partner, p. 5), en uzelf bij een callcenter (CGVS, p. 5), hadden jullie daar immers alle mogelijkheden toe. **Er dient geconcludeerd te worden dat jullie gedrag op dat moment moeilijk in overeenstemming te brengen is met de ernst**

van de feiten die zich drie dagen eerder afspeelden, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen daaromtrent.

De geloofwaardigheid van de door u verklaarde gebeurtenissen wordt verder ondergraven door de vaststelling van een aantal discrepanties tussen de verklaringen van u en uw partner enerzijds, en de door u neergelegde documenten anderzijds. Wat betreft het gegeven dat jullie ongeveer twee maanden lang renta betaalden aan de bende, tot jullie begin januari 2020 jullie huis ontvluchtten en onderdoken bij uw vriend (...), dient opgemerkt te worden dat jullie verklaringen over de aanleiding voor deze verhuis moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van de door u neergelegde documenten. In de verklaring die jullie lieten optekenen bij het aartsbisdom staat namelijk enkel dat jullie toen besloten om te verhuizen omdat jullie geld moesten lenen om die wekelijkse renta te kunnen betalen. Ook in de verklaring bij de politie staat louter dat jullie in januari geld moesten lenen om de renta te kunnen betalen en dat de bende jullie niet met rust liet, waardoor jullie zijn verhuisd naar een vriend. Op het CGVS stellen u en uw partner echter dat jullie toen verhuisd zijn omdat de mannen steeds lastiger werden en zeiden dat ze uw partner (...) voor zich zouden houden, en dat ze jullie hoe dan ook zouden vermoorden (CGVS, p. 10; CGVS partner, p. 12, 17). Op geen enkel moment doorheen jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben jullie verklaard dat jullie uit geldnood uit jullie woning zijn vertrokken. Die inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder is het markant dat u en uw partner op het CGVS aanhalen dat jullie op 5 februari 2020 werden opgebeld door een bendelid (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 12), terwijl u dit niet heeft vermeld toen u op 11 februari 2020 ging getuigen over jullie problemen bij het aartsbisdom en de procureur voor de mensenrechten. Ook is het opvallend dat u, noch uw partner, iets over dit telefoontje hebben verklaard toen jullie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een samenvatting lieten optekenen van jullie problemen in de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Wat betreft het hierboven vermelde telefoontje, dient overigens ook nog opgemerkt te worden dat het zeer bizar is dat de bendeleden u slechts éénmaal hebben gecontacteerd (CGVS, p. 11, 18), ondanks zij klaarblijkelijk op de hoogte waren van uw gsm-nummer dat u nog heeft gebruikt tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 18).

Op CGVS verklaren jullie verder dat jullie pas op 11 februari 2020 hebben besloten om het land te verlaten, nadat jullie opnieuw werden bedreigd door de bende bij het verlaten van het kantoor van de procureur van de mensenrechten (CGVS, p. 6 en 11). Het is dan ook vreemd dat in het attest van het aartsbisdom, dat werd opgesteld net voor dat incident zich afspeelde, al staat dat jullie besloten hadden om het land te verlaten. Ook in het attest van de Procureur voor de Mensrechten wordt vermeld dat jullie overwogen om naar het buitenland te vertrekken, terwijl het incident dat jullie er volgens jullie huidige verklaringen toe bracht om het land te verlaten pas een paar uur later zou plaatsvinden.

Er dient tevens gewezen te worden op de volgende merkwaardigheden. Toen het bendelid El Rocco op 22 november 2019 naar jullie huis kwam (CGVS, p. 10), zei deze duidelijk zei dat ze jullie gingen vermoorden als jullie de renta niet betaalden of als jullie daar tegen iemand iets over zouden vertellen (CGVS, p. 10). Hoewel jullie geen renta meer hebben betaald sinds 10 januari 2020 (CGVS partner, p. 12), blijkt uit uw verklaringen nergens dat de bendeleden hebben geprobeerd om u hierna effectief om het leven te brengen. Nochtans lieten de bendeleden u op 5 februari 2020 weten dat ze wisten waar u verbleef (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 12), en werd u op 11 februari 2020 geconfronteerd door de bendeleden El Rocco en El Rabalo toen jullie het kantoor van de Procureur voor de Mensenrechten verlieten nadat jullie er een klacht hadden ingediend (CGVS, p. 11). Daarnaast hebben zowel (...) als de oom van uw partner voor zover jullie weten nooit problemen gehad met de bendeleden als gevolg van de problemen die jullie hebben gehad, laat staan dat er ooit bendeleden naar hun huis zijn gekomen (CGVS, p. 17; CGVS partner, p. 19). Verder geven u en uw partner aan dat respectievelijk uw moeder en twee zussen, alsook de moeder en twee broers van uw partner nog steeds in San Salvador wonen (CGVS, p. 6; CGVS partner, p. 6), en geen problemen hebben omwille van het geen jullie overkomen zou zijn (CGVS, p. 17; CGVS partner, p. 20). Betreft het voorgaande duidt de COI die het CGVS tot haar beschikking heeft nochtans dat: "Street gangs demand absolute loyalty from all gang members, their partners and their families. This can also extend to the people who live in the areas gangs control. Acts perceived to be betrayal or traición are usually punished with murder, and this risk can extend to family members." Deze modus operandi is evenwel totaal afwezig in uw verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid ondergraaft van de door u voorgehouden bedreigingen vanwege de bendeleden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende gedragingen niet verenigbaar zijn met ernst van de door u verklaarde vrees om vermoord te worden door de bendeleden (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw verhuis naar Apopa waar u introk bij uw vriend (...) (CGVS, p. 4; CGVS partner, p. 4), dienen de volgende zaken aangestipt te worden. Zo dient opgemerkt te worden dat het bizar is dat u en uw partner wel ontslag namen op 9 januari 2020 uit vrees dat de bendeleden uw nieuwe verblijfplaats in Apopa zouden achterhalen (CGVS, p. 10), maar (...) jullie wel gewoon kwam ophalen aan jullie huis in de kolonie Brisas De Candelaria (CGVS partner, p. 12). Het voorgaande is des te meer opvallend daar uw partner verklaart dat jullie beseften dat de bendeleden jullie controleerden (CGVS partner, p. 11), en de bendeleden regelmatig rondhingen in de buurt van jullie huis (CGVS partner, p. 16). Wat betreft de verklaringen van uw partner dat jullie gedurende jullie verblijf in Apopa nauwelijks het huis uit kwamen (CGVS partner, p. 12), dient verder gewezen te worden op het feit dat jullie wel nog boodschappen gingen doen in de nabijgelegen winkel (CGVS partner, p. 12). Tenslotte zijn jullie niet meteen verhuisd nadat u op 5 februari 2020 telefonisch werd medegedeeld dat de bendeleden wisten waar jullie verbleven (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 12).

Daarnaast dienen ook inzake uw verhuis naar de oom van uw partner in Vias Del Mar enkele zaken onderlijnd te worden. Zo moet wat betreft jullie verklaring dat jullie niet meteen naar het huis van uw oom wilden gaan uit schrik gevolgd te worden door de bendeleden (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 13), gesteld worden dat de bendeleden reeds waren vertrokken toen u met de taxi vertrok naar een commercieel centrum aan het plein La Joya (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 19). Verder dient opgemerkt te worden dat indien u toch zou gevolgd worden, de bendeleden u ook hadden kunnen volgen tot aan La Joya, en daarna zelfs nog tot aan het huis van de oom van uw partner gezien hij jullie daar is komen ophalen (CGVS partner, p. 19). Dit plein situeert zich bovendien dicht tegen zijn woning (CGVS partner, p. 19). Tenslotte stelt uw partner dat jullie na jullie verhuis naar haar oom nog naar San Salvador zijn teruggekeerd om daar jullie geboorteaktes op te halen (CGVS partner, p. 9, 14).

Er dient geconcludeerd te worden dat het geheel van bovenstaande elementen niet verenigbaar zijn met ernst van de door u verklaarde vrees, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen verder ondermijnt.

Nopens de klacht die u bij de politie heeft neergelegd op 10 januari 2020, dient tenslotte gesteld te worden dat het bizar is dat jullie nauwelijks een maand na het indienen van de klacht besloten dat jullie niet op de politie van El Salvador konden rekenen, louter omdat jullie toen nog niet waren gecontacteerd door de inspecteur die belast was met het onderzoek naar jullie klacht (CGVS, p. 11, 16). Er moet immers worden vastgesteld dat uit jullie gedrag evenmin een grote medewerking aan dit onderzoek blijkt. Jullie hebben nadien immers nooit het initiatief genomen om de politie zelf te contacteren (CGVS, p. 16), en uit jullie verklaringen en voorgelegde documenten kan nergens worden afgeleid dat jullie na 15 januari 2020 bij de politie klacht zijn gaan indienen met betrekking tot het dreigtelefoontje dat u kreeg op 5 februari 2020, of de doodsb bedreiging op 11 februari 2020. Hieromtrent verklaart uw partner dat jullie geen telefoonnummer hadden en niet durfden buiten te komen (CGVS partner, p. 18). Het kan evenwel niet moeilijk zijn om het telefoonnummer van het politiekantoor van Apopa terug te vinden. Dat jullie niet buiten durfden te komen om klacht neer te leggen bij de politie van Apopa is dan weer moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat jullie wel nog naar San Salvador gingen om daar verklaringen af te leggen bij het aartsbisdom en de procureur voor de mensenrechten. Nochtans linken jullie die dreigetelefoon en de doodsb bedreiging zelf aan de initiële bedreigingen en afpersingen die u heeft ondergaan in Brisas De Candelaria, vanwege de consistente aanwezigheid van dezelfde bendeleden (CGVS, p. 11).

Daarbij is het onduidelijk waarom jullie niet opnieuw hebben getracht contact op te nemen met de politie om hen op de hoogte te brengen van de verdere ontwikkelingen in de zaak. In plaats daarvan richtten jullie zich tot het aartsbisdom en de procureur voor de mensenrechten. Jullie verklaren dat jullie naar deze instanties gingen voor bijkomende hulp (CGVS, p. 8). Hier voegt uw partner nog aan toe dat deze instanties ook kunnen tussenkomen om de individuen te arresteren (CGVS partner, p. 10, 13). In het licht van deze verklaringen is het dan ook bizar dat in het verslag van de procureur volgende passage is opgenomen: "daarom verleent de aangever/aangeefster dit ambt geen toestemming om andere instanties in te schakelen bij het onderzoek naar de aan de kaak gestelde feiten, noch verleent hij/zij de toestemming om zijn/haar contactnummer of andere gegevens met enige andere instelling te delen." Hieruit blijkt immers geenszins dat jullie die instantie contacteerden in de hoop op een interventie die

eventueel zou kunnen leiden tot arrestaties. **Jullie gebrekkige medewerking in deze doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in El Salvador.**

Er dient te worden geconcludeerd dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U en uw partner hebben in dit verband overigens zelf geen vrees aangehaald (CGVS, p. 9, 10, 11, 12; CGVS partner, p. 10, 11, 12, 13, 14).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort en de kopie van uw NIT bevatten immers enkel informatie over uw identiteit. Uw diplomacertificaat van mecaniciens, en kopie van het reservatieformulier van uw vlucht van San Salvador naar München, bevatten respectievelijk gegevens over uw opleiding en reisroute. Deze zaken worden voortsnog echter niet in vraag gesteld. Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat meester Loobuyck inzake het gehoorverslag, dient opgemerkt te worden dat deze geen informatie bevat die bovenstaande beslissingen kan wijzigen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw partner, Alejandra Maria Reyes Calderon (20/13302), eveneens wordt besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De verwerende partij maakt op 10 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021;
- COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen die u vanaf 15 november 2019 hebt gekend met enkele bendeleden en die aan de basis lagen van uw vertrek uit El Salvador.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het erg opzienbarend is dat uw partner niets tegen u heeft gezegd wanneer zij in de ochtend van 18 november 2019 het huis verliet, en voor jullie woning El Rocco zag staan (CGVS, p. 14); één van de mannen die jullie slechts drie dagen eerder hadden beroofd, haar hadden aangerand en u in elkaar hadden geslagen (CGVS, p. 9, 10; CGVS partner, p. 11). Nochtans hadden deze mannen haar tijdens dat incident op 15 november 2019 gezegd dat ze heel lekker was en

dat ze van hen zou zijn, waarna uw partner zich misbruikt en verkracht had gevoeld (CGVS partner, p. 11, 15). Dat uw partner drie dagen later, toen zij 's ochtends alleen haar woning verliet richting een nabijgelegen bushalte om te gaan werken, besloot om toch naar de bushalte te wandelen en niets tegen u te zeggen – terwijl u zich toen eveneens in jullie woning bevond - is op zijn minst opmerkelijk te noemen (CGVS partner, p. 11, 16). De uitleg van uw partner dat zij haar bus zou hebben mist als zij nog was teruggekeerd naar jullie huis (CGVS partner, p. 17), kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen.

Het is ook zeer opvallend dat toen u diezelfde om half twaalf het huis verliet en eveneens twee mannen aan de overkant van jullie woning zag staan, van wie u er één herkende als één van jullie belagers drie dagen voordien, u er evenmin de reflex op nahield om uw partner daarover te verwittigen (CGVS, p. 9, 10). Volgens uw partner hadden jullie toen nog geen telefoons en konden jullie elkaar niet bereiken (CGVS partner, p. 16), maar uit jullie verklaringen blijkt evenmin dat jullie elkaar op het werk hebben proberen te bereiken. Aangezien uw partner bij een bank werkte (CGVS partner, p. 5), en uzelf bij een callcenter (CGVS, p. 5), hadden jullie daar immers alle mogelijkheden toe. **Er dient geconcludeerd te worden dat jullie gedrag op dat moment moeilijk in overeenstemming te brengen is met de ernst van de feiten die zich drie dagen eerder afspeelden, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen daaromtrent.**

De geloofwaardigheid van de door u verklaarde gebeurtenissen wordt verder ondergraven door de vaststelling van een aantal discrepanties tussen de verklaringen van u en uw partner enerzijds, en de door u neergelegde documenten anderzijds. Wat betreft het gegeven dat jullie ongeveer twee maanden lang renta betaalden aan de bende, tot jullie begin januari 2020 jullie huis ontvluchtten en onderdoken bij uw vriend (...), dient opgemerkt te worden dat jullie verklaringen over de aanleiding voor deze verhuis moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van de door u neergelegde documenten. In de verklaring die jullie lieten optekenen bij het aartsbisdom staat namelijk enkel dat jullie toen besloten om te verhuizen omdat jullie geld moesten lenen om die wekelijkse renta te kunnen betalen. Ook in de verklaring bij de politie staat louter dat jullie in januari geld moesten lenen om de renta te kunnen betalen en dat de bende jullie niet met rust liet, waardoor jullie zijn verhuisd naar een vriend. Op het CGVS stellen u en uw partner echter dat jullie toen verhuisd zijn omdat de mannen steeds lastiger werden en zeiden dat ze uw partner (...) voor zich zouden houden, en dat ze jullie hoe dan ook zouden vermoorden (CGVS, p. 10; CGVS partner, p. 12, 17). Op geen enkel moment doorheen jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben jullie verklaard dat jullie uit geldnood uit jullie woning zijn vertrokken. Die inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder is het markant dat u en uw partner op het CGVS aanhalen dat jullie op 5 februari 2020 werden opgebeld door een bendelid (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 12), terwijl u dit niet heeft vermeld toen u op 11 februari 2020 ging getuigen over jullie problemen bij het aartsbisdom en de procureur voor de mensenrechten. Ook is het opvallend dat u, noch uw partner, iets over dit telefoontje hebben verklaard toen jullie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een samenvatting lieten optekenen van jullie problemen in de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Wat betreft het hierboven vermelde telefoontje, dient overigens ook nog opgemerkt te worden dat het zeer bizar is dat de bendeleden u slechts éénmaal hebben gecontacteerd (CGVS, p. 11, 18), ondanks zij klaarblijkelijk op de hoogte waren van uw gsm-nummer dat u nog heeft gebruikt tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 18).

Op CGVS verklaren jullie verder dat jullie pas op 11 februari 2020 hebben besloten om het land te verlaten, nadat jullie opnieuw werden bedreigd door de bende bij het verlaten van het kantoor van de procureur van de mensenrechten (CGVS, p. 6 en 11). Het is dan ook vreemd dat in het attest van het aartsbisdom, dat werd opgesteld net voor dat incident zich afspeelde, al staat dat jullie besloten hadden om het land te verlaten. Ook in het attest van de Procureur voor de Mensrechten wordt vermeld dat jullie overwogen om naar het buitenland te vertrekken, terwijl het incident dat jullie er volgens jullie huidige verklaringen toe bracht om het land te verlaten pas een paar uur later zou plaatsvinden.

Er dient tevens gewezen te worden op de volgende merkwaardigheden. Toen het bendelid El Rocco op 22 november 2019 naar jullie huis kwam (CGVS, p. 10), zei deze duidelijk zei dat ze jullie gingen vermoorden als jullie de renta niet betaalden of als jullie daar tegen iemand iets over zouden vertellen (CGVS, p. 10). Hoewel jullie geen renta meer hebben betaald sinds 10 januari 2020 (CGVS partner, p. 12), blijkt uit uw verklaringen nergens dat de bendeleden hebben geprobeerd om u hierna effectief om het leven te brengen. Nochtans lieten de bendeleden u op 5 februari 2020 weten dat ze wisten waar u verbleef (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 12), en werd u op 11 februari 2020 geconfronteerd door de bendeleden El Rocco en El Rabalo toen jullie het kantoor van de Procureur voor

de Mensenrechten verlieten nadat jullie er een klacht hadden ingediend (CGVS, p. 11). Daarnaast hebben zowel (...) als de oom van uw partner voor zover jullie weten nooit problemen gehad met de benedeleden als gevolg van de problemen die jullie hebben gehad, laat staan dat er ooit benedeleden naar hun huis zijn gekomen (CGVS, p. 17; CGVS partner, p. 19). Verder geven u en uw partner aan dat respectievelijk uw moeder en twee zussen, alsook de moeder en twee broers van uw partner nog steeds in San Salvador wonen (CGVS, p. 6; CGVS partner, p. 6), en geen problemen hebben omwille van het geen jullie overkomen zou zijn (CGVS, p. 17; CGVS partner, p. 20). Betreft het voorgaande duidt de COI die het CGVS tot haar beschikking heeft nochtans dat: "Street gangs demand absolute loyalty from all gang members, their partners and their families. This can also extend to the people who live in the areas gangs control. Acts perceived to be betrayal or traición are usually punished with murder, and this risk can extend to family members." Deze modus operandi is evenwel totaal afwezig in uw verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid ondergraaft van de door u voorgehouden bedreigingen vanwege de benedeleden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende gedragingen niet verenigbaar zijn met ernst van de door u verklaarde vrees om vermoord te worden door de benedeleden (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw verhuis naar Apopa waar u introk bij uw vriend (...) (CGVS, p. 4; CGVS partner, p. 4), dienen de volgende zaken aangestipt te worden. Zo dient opgemerkt te worden dat het bizar is dat u en uw partner wel ontslag namen op 9 januari 2020 uit vrees dat de benedeleden uw nieuwe verblijfplaats in Apopa zouden achterhalen (CGVS, p. 10), maar (...) jullie wel gewoon kwam ophalen aan jullie huis in de kolonie Brisas De Candelaria (CGVS partner, p. 12). Het voorgaande is des te meer opvallend daar uw partner verklaart dat jullie beseften dat de benedeleden jullie controleerden (CGVS partner, p. 11), en de benedeleden regelmatig rondhingen in de buurt van jullie huis (CGVS partner, p. 16). Wat betreft de verklaringen van uw partner dat jullie gedurende jullie verblijf in Apopa nauwelijks het huis uit kwamen (CGVS partner, p. 12), dient verder gewezen te worden op het feit dat jullie wel nog boodschappen gingen doen in de nabijgelegen winkel (CGVS partner, p. 12). Tenslotte zijn jullie niet meteen verhuisd nadat u op 5 februari 2020 telefonisch werd medegedeeld dat de benedeleden wisten waar jullie verbleven (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 12).

Daarnaast dienen ook inzake uw verhuis naar de oom van uw partner in Vias Del Mar enkele zaken onderlijnd te worden. Zo moet wat betreft jullie verklaring dat jullie niet meteen naar het huis van uw oom wilden gaan uit schrik gevolgd te worden door de benedeleden (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 13), gesteld worden dat de benedeleden reeds waren vertrokken toen u met de taxi vertrok naar een commercieel centrum aan het plein La Joya (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 19). Verder dient opgemerkt te worden dat indien u toch zou gevolgd worden, de benedeleden u ook hadden kunnen volgen tot aan La Joya, en daarna zelfs nog tot aan het huis van de oom van uw partner gezien hij jullie daar is komen ophalen (CGVS partner, p. 19). Dit plein situeert zich bovendien dicht tegen zijn woning (CGVS partner, p. 19). Tenslotte stelt uw partner dat jullie na jullie verhuis naar haar oom nog naar San Salvador zijn teruggekeerd om daar jullie geboorteaktes op te halen (CGVS partner, p. 9, 14).

Er dient geconcludeerd te worden dat het geheel van bovenstaande elementen niet verenigbaar zijn met ernst van de door u verklaarde vrees, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen verder ondermijnt.

Nopens de klacht die u bij de politie heeft neergelegd op 10 januari 2020, dient tenslotte gesteld te worden dat het bizar is dat jullie nauwelijks een maand na het indienen van de klacht besloten dat jullie niet op de politie van El Salvador konden rekenen, louter omdat jullie toen nog niet waren gecontacteerd door de inspecteur die belast was met het onderzoek naar jullie klacht (CGVS, p. 11, 16). Er moet immers worden vastgesteld dat uit jullie gedrag evenmin een grote medewerking aan dit onderzoek blijkt. Jullie hebben nadien immers nooit het initiatief genomen om de politie zelf te contacteren (CGVS, p. 16), en uit jullie verklaringen en voorgelegde documenten kan nergens worden afgeleid dat jullie na 15 januari 2020 bij de politie klacht zijn gaan indienen met betrekking tot het dreigtelefoontje dat u kreeg op 5 februari 2020, of de doodsb bedreiging op 11 februari 2020. Hieromtrent verklaart uw partner dat jullie geen telefoonnummer hadden en niet durfden buiten te komen (CGVS partner, p. 18). Het kan evenwel niet moeilijk zijn om het telefoonnummer van het politiekantoor van Apopa terug te vinden. Dat jullie niet buiten durfden te komen om klacht neer te leggen bij de politie van Apopa is dan weer moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat jullie wel nog naar San Salvador gingen om daar verklaringen af te leggen bij het aartsbisdom en de procureur voor de mensenrechten. Nochtans linken jullie die dreigetelefoon en de doodsb bedreiging zelf aan de initiële bedreigingen en afpersingen die u

heeft ondergaan in *Brisas De Candelaria*, vanwege de consistente aanwezigheid van dezelfde bendeleden (CGVS, p. 11).

Daarbij is het onduidelijk waarom jullie niet opnieuw hebben getracht contact op te nemen met de politie om hen op de hoogte te brengen van de verdere ontwikkelingen in de zaak. In plaats daarvan richtten jullie zich tot het aartsbisdom en de procureur voor de mensenrechten. Jullie verklaren dat jullie naar deze instanties gingen voor bijkomende hulp (CGVS, p. 8). Hier voegt uw partner nog aan toe dat deze instanties ook kunnen tussenkomen om de individuen te arresteren (CGVS partner, p. 10, 13). In het licht van deze verklaringen is het dan ook bizar dat in het verslag van de procureur volgende passage is opgenomen: "daarom verleent de aangever/aangeefster dit ambt geen toestemming om andere instanties in te schakelen bij het onderzoek naar de aan de kaak gestelde feiten, noch verleent hij/zij de toestemming om zijn/haar contactnummer of andere gegevens met enige andere instelling te delen." Hieruit blijkt immers geenszins dat jullie die instantie contacteerden in de hoop op een interventie die eventueel zou kunnen leiden tot arrestaties. **Jullie gebrekkige medewerking in deze doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in El Salvador.**

Er dient te worden geconcludeerd dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U en uw partner hebben in dit verband overigens zelf geen vrees aangehaald (CGVS, p. 9, 10, 11, 12; CGVS partner, p. 10, 11, 12, 13, 14).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker verklaart dat hij en zijn partner El Salvador hebben verlaten omdat hij door leden van een bende zou zijn afgeperst en bedreigd.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het risico voor verzoeker moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker bestaat om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade,

moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn partner die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Waar verzoeker erop wijst dat zij dagelijks bendeleden in hun wijk zagen en zich de vraag stelt wat het zou veranderd hebben mochten hij en zijn partner elkaar op de hoogte hebben gesteld van de bendeleden die zij in de buurt van hun huis hadden gezien, kan hij niet overtuigen. Gelet op de ernst van de feiten die zich drie dagen eerder afspeelden, kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn partner elkaar zouden willen waarschuwen hebben. Een dergelijk gedrag is dan ook niet in overeenstemming te brengen met wat hen zogenaamd drie dagen eerder zou zijn overkomen.

De argumentatie dat het niet zo simpel was om elkaar te bellen omdat zij niet over een telefoon beschikten en dat zij op het werk evenmin een persoonlijk en rechtstreeks nummer hadden waarop zij elkaar konden bereiken, kan evenmin volstaan om hun handelwijze te verschonen.

Aangezien verzoekers partner bij een bank werkte en verzoeker zelf bij een callcenter kan niet worden volgehouden dat zij voor elkaar volstrekt onbereikbaar bleven. Gelet op de ernst van de feiten die zij drie dagen eerder hebben ondergaan, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker en zijn partner enige inspanning zouden doen om elkaar op de hoogte te stellen van het feit dat een bendelid, die bij de voormelde feiten betrokken was, zich voor hun woning bevond. Het gebrek aan enige inspanning om elkaar te waarschuwen doet dan ook afbreuk aan hun geloofwaardigheid.

Met het verweer dat de voornaamste reden om te verhuizen de doodsbedreigingen waren en het steeds agressiever worden van de bendeleden, gaat verzoeker volstrekt voorbij aan de inhoud van de door verzoeker neergelegde documenten. In de verklaring die zij lieten optekenen bij het aartsbisdom staat namelijk enkel dat er besloten werd om te verhuizen omdat er geld moest worden geleend om die wekelijkse renta te kunnen betalen. Ook in de verklaring bij de politie staat louter dat er in januari geld moest worden geleend om de renta te kunnen betalen en dat de bende hen niet met rust liet, waardoor zij zijn verhuisd naar een vriend. Tijdens de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben verzoeker noch zijn partner op geen enkel ogenblik verklaard dat zij uit geldnood zijn moeten verhuizen. Een dergelijke inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij en zijn partner op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kregen om in detail te treden en alles in grote lijnen moest vertellen, gaat hij eraan voorbij dat hij van het feit dat hij werd opgebeld door een bendelid evenmin melding maakte wanneer hij ging getuigen bij het aartsbisdom en de procureur voor de mensenrechten over zijn problemen. Bovendien stelt de Raad vast dat een dergelijk telefoontje niet als een detail kan worden aangemerkt. Het telefoontje was immers het signaal dat de bendeleden hen hadden teruggevonden, zelfs nadat zij ontslag hadden genomen en waren verhuisd. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

De argumentatie dat verzoeker en zijn partner zowel bij het aartsbisdom als bij de procureur de vraag kregen gesteld of zij overwogen hadden het land te verlaten waar zij bevestigend op hebben geantwoord, doet niets af aan de verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij pas besloten hebben het land te verlaten nadat zij werden bedreigd bij het verlaten van het kantoor van de procureur van de mensenrechten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 11). Uit de vertaling van de aangifte bij het aartsbisdom blijkt overigens duidelijk dat zij dit reeds eerder hadden besloten.

De stelling dat familieleden “kunnen” geïmpliceerd worden en dat dit niet betekent dat dit altijd het geval is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat dit aspect ook niet in verzoekers verklaringen kan worden teruggevonden. Deze vaststelling is een motief dat het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen enkel maar versterkt.

Waar verzoeker aangeeft dat de bendelenden geregeld rond hun huis hingen en er niet continu waren, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker en zijn partner enerzijds ontslag namen op 9 januari 2020 uit vrees dat de bendelenden hun nieuwe verblijfplaats zouden achterhalen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), en anderzijds dat (...) hen wel gewoon kwam ophalen aan hun huis te meer verzoekers partner verklaarde dat zij beseften dat de bendelenden hen controleerden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) en dat de bendelenden regelmatig rondhingen in de buurt van hun huis (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor deze bende had, derwijze dat hij ontslag nam en verhuisde acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekers partner enerzijds verklaart dat zij nauwelijks het huis uitkwamen en anderzijds aangeeft het huis nog te verlaten om boodschappen te gaan doen.

Ook doet het gegeven dat verzoeker en zijn partner niet meteen verhuisden nadat zij op 5 februari werden gecontacteerd met de melding dat de bendelenden wisten waar zij verbleven afbreuk aan hun geloofwaardigheid. Het argument dat zij wisten dat zij tot vrijdag de tijd hadden om te verhuizen omdat de renta telkens op vrijdagavond werd opgehaald, overtuigt niet. In het licht van de door verzoeker geschetste omstandigheden waarmee de bende tewerk gaat en de angst die zij kenden na dit telefoontje (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), is het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn partner niet meer gealarmeerd werden door dit telefoontje en niet onmiddellijk besloten om te vluchten. Verzoeker gaf immers uitdrukkelijk aan dat zij op dat moment reeds angst hadden om te worden vermoord (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Indien hij en zijn partner zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij onmiddellijk voorzorgsmaatregelen zouden treffen om zich veilig te stellen.

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de politie zelf corrupt is, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de concrete vaststellingen met betrekking tot de klacht die bij de politie was neergelegd, met betrekking tot het ontbreken van een klacht na het dreigtelefoontje en de doodsb bedreiging op 11 februari 2020 en met betrekking tot de aangiftes bij de procureur en het aartsbisdom.

Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt hij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan zijn profiel aannemelijk, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

De opmerking als zou de ambtenaar de hele beslissing hebben gebaseerd op haar subjectief aanvoelen, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid of van een oneerlijke behandeling. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Een ambtenaar van het CGVS heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest.

2.5. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

De voorgelegde documenten en hun beperkte inhoud worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk.

2.6. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en zijn moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze

verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij geschoold is en reeds enige werkervaring heeft. In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M' bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische

Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer geconfronteerd zal worden met bendes die hem afpersen, moet erop worden gewezen dat verzoekers beweerd problemen met bendeleden niet geloofwaardig werden geacht. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF